18/07/2020

Κραυγή από τη Σιάτιστα: “Φοβηθήκαμε τους χώρους των Ιερών Ναών!”

/ Ενορίες

“Ένα κάθε μήνα” εκ μέρους του Πρωτοσπρεσβυτέρου Βασιλείου Λ. Βασιλείου της Ενορίας Αγίου Νικολάου Σιατίστης, όπου, καθώς αναφέρει. μεταξύ άλλων, στο κείμενο του Ιουλίου 2020, επ’ αφορμή της διαδόσεως του συγχρόνου κορονοϊού: **“Αποφύγαμε τους Ιερούς Ναούς, τα Ιερά προσκυνήματα, τις Ιερές Μονές με όλα τα αγιαστικά τους, αφήσαμε τον Άγιο Θεό και εμπιστευτήκαμε τους εφήμερους ανθρώπους,** τις μεθόδους τους και τα κατασκευάσματά τους”. Και, σε άλλο σημείο: **“**Δεν είχαμε το στήριγμά μας στην Εκκλησία και στα μυστήριά της. Στήριγμά μας ήταν η ενημέρωση από τα ΜΜΕ και η επιστήμη. Στήριγμά μας ήταν η ακριβής εφαρμογή των ποικίλων μέτρων και κανόνων προστασίας της υγείας μας. **Φοβηθήκαμε τους χώρους των Ιερών Ναών, τους πιστούς δίπλα μας, φοβηθήκαμε τον Ιερέα, τα αντικείμενα που βρίσκονται μέσα στους Ναούς, φοβηθήκαμε τις Άγιες εικόνες, τα Άγια λείψανα, το Άγιο λάδι του Ευχελαίου, τον αγιασμό, την Θεία Κοινωνία!!!** Φοβηθήκαμε μήπως αυτά μας μεταδώσουν την ίωση και τον θάνατο. Φάνηκε ότι αγνοούσαμε

την ιερότητά τους και την άντληση ευλογίας και χάριτος και δυνάμεως και προστασίας και υγείας και ζωής από όλα αυτά!”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

Ἀγαπητοί μου ἐνορίτες,

Διανύουμε τόν πέμπτο μήνα ἀπό τήν ἡμέρα πού μᾶς ἐπιβλήθηκαν μέτρα προστασίας ἀπό ἕναν ἰό, τόν covid-19, ἕναν ἀπό τούς 250 ἰούς πού κυκλοφοροῦν σήμερα στή γῆ, ὁ ὁποῖος, ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν, μπορεῖ νά προκαλέσει καί θάνατο. Ἔκθεση πού διέρρευσε ἀπό τό Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν τῆς Γερμανίας, καταγγέλλει τον κορωνοϊό ως «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ»,

(http://geromorias.blogspot.com/2020/06/blog-post.html
https://www.ichbinanderermeinung.de/Dokument93.pdf).

Κάποιοι ἄλλοι ὁμιλοῦν γιά τήν «μεγαλύτερη ἐγκληματική ἀπάτη στήν ἱστορία τῆς ἰατρικῆς»

(https://fytro.wordpress.com/2020/04/29) καί ἄλλοι ὁμιλοῦν γιά «ἐνδεχόμενο φιάσκο»

(https://ygeiamou.gr dr-ioannis-ioannidis-gia-koronoio-meta -apo-tosous-mines-den-echoume-katalavi-pou-vriskomaste).

Δέν θά ἤθελα νά ἀναφερθῶ σ’ αὐτά, ἐπειδή δέν εἶμαι εἰδικός καί ἁρμόδιος.

Ὅμως, οἱ λέξεις πού χρησιμοποιήθηκαν, – μεταδοτική ἀρρώστια – πανδημία – θάνατος – τρομοκράτησαν τούς πάντες. Μήπως ἡ ὅλη αὐτή κατάσταση ἀποβλέπει σέ κάτι ἄλλο; Οὔτε ἐπ’ αὐτοῦ θά ἤθελα νά μιλήσω.

Λίγες σκέψεις θά ἤθελα νά μοιρασθῶ μαζί σας καί νά κάνουμε ὅλοι μία αὐτοκριτική, βλέποντας τόν ἑαυτό μας πῶς συμπεριφέρθηκε κατ’ αὐτή τήν περίοδο καί συνεχίζει ἀκόμη νά συμπεριφέρεται.

Ἀρκετοί τρομοκρατήθηκαν, ἀπομονώθηκαν, ἔλαβαν ὑπερβολικά μέτρα προφυλάξεως. Ἄραγε, ἐμεῖς οἱ χριστιανοί θά ἔπρεπε νά τρομοκρατηθοῦμε ἀπ’ αὐτήν τήν κατάσταση; Μήπως δέν ἀρρωστήσαμε ἄλλες φορές; Μήπως δέν ταλαιπωρηθήκαμε σέ ἰατρεῖα καί νοσοκομεῖα; Μήπως δέν θά ἔλθει ἡ ὥρα νά πεθάνουμε κάποια φορά; Μήπως σήμερα δέν διαφεντεύει ὁ Θεός; Δέν εἶναι Αὐτός ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου; Γιατί τόσος φόβος καί τόσος πανικός;

Μέσα στήν Ἁγία Γραφή πουθενά δέν ὑπερτονίζεται ἡ ὑγεία ὡς τό πρώτιστο καί

ὕψιστο ἀγαθό, οὔτε εἶναι αὐτός ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας. Παντοῦ διαφαίνεται τό αὐχμηρό τῆς ζωῆς, τό ἔμπονο, τό πρόσκαιρο, τό παροδικό. Παντοῦ προβάλλεται ἡ Αἰώνια ζωή καί ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτά προβάλλονται ὡς ὁ σκοπός τῆς ἐφήμερης ζωῆς μας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τό τονίζει στήν πρός Ἑβραίους ἐπιστολή του, «οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (ΙΓ΄ 14). Δέν εἶναι ἐδῶ, αὐτή ἡ γῆ, ὁ παντοτινός τόπος διαμονῆς μας, ἀλλά μέ πόθο καί μέ ἐνδιαφέρον ζητοῦμε νά πᾶμε στή μελλοντική πατρίδα μας, τήν οὐράνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!

Ἀσφαλῶς, καί θά διαφυλάξουμε τήν ὑγεία μας, βεβαίως καί θά προστατεύσουμε τούς διπλανούς μας. Ὅμως δέν θά τό ἐπιχειρήσουμε ἀπό μόνοι μας. Δέν θά ἐνεργήσουμε ἐρήμην τοῦ Θεοῦ. Οὔτε μέ τίς δικές μας μόνο δυνάμεις καί τρόπους καί ἱκανότητες. Οἱ πιστοί χριστιανοί δέν κάνουν τίποτα χωρίς τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, χωρίς τήν ἀντίληψή Του, τό ἐνδιαφέρον Του, τήν ἐπίκλησή Του. Οἱ πιστοί χριστιανοί ζοῦν μυστηριακά, ἐκκλησιαστικά, κι ὄχι αὐτονομημένα ἀπό τόν Θεό, δέν ζοῦν γήινα καί κοσμικά. Χρησιμοποιοῦν τόν κόσμο καί τά τοῦ κόσμου ἀλλά δέν περιμένουν τή βοήθεια καί τήν λύτρωση ἀποκλειστικά ἀπό τόν κόσμο. Ἡ βοήθεια καί ἡ λύτρωση ἔρχονται ἀποκλειστικά ἀπό τόν Θεό, «ἡ βοήθειά μου παρά Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τόν οὐρανόν καί τήν γῆν» (Ψαλμός ΡΚ΄ 2).

Οἱ ἐπιστῆμες προόδευσαν, ἡ ἰατρική προχώρησε, ἡ τεχνολογία ἔφθασε στά ὕψη. Αὐτό εἶναι ἀλήθεια. Κανείς δέν τό ἀμφισβητεῖ. Μήπως ὅμως ἔδωσαν τέλεια καί ὁριστική λύση στό θέμα τῆς ὑγείας; Μήπως νίκησαν τόν θάνατο; Ἁπλῶς, σήμερα οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων πεθαίνουν, προδομένοι καί ἀπογοητευμένοι ἀπό τήν ἐπιστήμη, πεθαίνουν μέσα στά νοσοκομεῖα, περικυκλωμένοι ἀπό ἐξειδικευμένους γιατρούς καί φάρμακα καί τά τελειώτερα μηχανήματα. Παλαιότερα, ἴσως οἱ ἄνθρωποι πέθαιναν πιό ἀνθρώπινα. Ἦταν περιτριγυρισμένοι ἀπό τούς δικούς τους, μέ τήν παρουσία τῶν εἰκονισμάτων στό κρεβάτι τους, παρόντος πολλές φορές καί τοῦ ἱερέα, ψάλλοντας καί διαβάζοντας τά λόγια τοῦ Θεοῦ! Δέν τούς τρομοκρατοῦσε ὁ θάνατος.

Ἡ περίοδος αὐτή πού πέρασε ἔφερε στήν ἐπιφάνεια κάποια πολύ σπουδαῖα καί ἐνδιαφέροντα ὑπαρξιακά καί θεολογικά θέματα. Ἔκανε φανερό τόν ἐσωτερικό μας ἑαυτό. Ἀπέδειξε τήν πνευματική μας ἀνεπάρκεια.

Φανέρωσε ὅτι, δέν εἴχαμε τήν ἀπόλυτη πίστη μας στόν Θεό, ἀλλά εἴχαμε ἐμπιστοσύνη καί σέ ἄλλες μεθόδους καί τρόπους προστασίας, τούς ὁποίους θεωρούσαμε πιό ἀποτελεσματικούς.

Δέν εἴχαμε τό στήριγμά μας στήν Ἐκκλησία καί στά μυστήριά της. Στήριγμά μας

ἦταν ἡ ἐνημέρωση ἀπό τά ΜΜΕ καί ἡ ἐπιστήμη. Στήριγμά μας ἦταν ἡ ἀκριβής ἐφαρμογή τῶν ποικίλων μέτρων καί κανόνων προστασίας τῆς ὑγείας μας.

Φοβηθήκαμε τούς χώρους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τούς πιστούς δίπλα μας, φοβηθήκαμε τόν Ἱερέα, τά ἀντικείμενα πού βρίσκονται μέσα στούς Ναούς, φοβηθήκαμε τίς Ἅγιες εἰκόνες, τά Ἅγια λείψανα, τό Ἅγιο λάδι τοῦ Εὐχελαίου, τόν ἁγιασμό, τήν Θεία Κοινωνία!!! Φοβηθήκαμε μήπως αὐτά μᾶς μεταδώσουν τήν ἴωση καί τόν θάνατο. Φάνηκε ὅτι ἀγνοούσαμε τήν ἱερότητά τους καί τήν ἄντληση εὐλογίας καί χάριτος καί δυνάμεως καί προστασίας καί ὑγείας καί ζωῆς ἀπό ὅλα αὐτά!

Θεωρήσαμε ὅλους τούς ἄλλους ἀνθρώπους πιθανούς φορεῖς τῆς ἰώσεως καί τούς ἑαυτούς μας ὑποψήφιους ἀσθενεῖς καί μελλοθάνατους, καί ἔτσι ἀπωθηθήκαμε μεταξύ μας. Ὁ ἄλλος ἄνθρωπος εἶναι ὁ φονιάς μου!

Ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό τούς συνανθρώπους μας, τούς γονεῖς μας, τά παιδιά μας, τούς φίλους μας, τούς συνεργάτες μας. Ὁ κάθε διπλανός μας κατήντησε ὁ φόβος καί ὁ τρόμος. «Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι εἶναι ἡ κόλασή μου», ὅπως ἔγραφε ὁ φιλόσοφος Ζάν Πώλ Σάρτρ.

Ἀποφύγαμε τούς Ἱερούς Ναούς, τά Ἱερά προσκυνήματα, τίς Ἱερές Μονές μέ ὅλα τά ἁγιαστικά τους, ἀφήσαμε τόν Ἅγιο Θεό καί ἐμπιστευτήκαμε τούς ἐφήμερους ἀνθρώπους, τίς μεθόδους τους καί τά κατασκευάσματά τους.

Ὁ πραγματικός φόβος ἀντικαταστάθηκε ἀπό τίς φοβίες. Καί οἱ φοβίες τῆς νοσήσεως, τῆς ταλαιπωρίας καί τοῦ θανάτου, δυστυχῶς, παραμένουν. Ἐγκαθιδρύθηκαν σέ πολλούς αὐτές οἱ φοβίες γιά ὅλα αὐτά, καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά αὐξηθοῦν ἡ ἀγωνία, τό ἄγχος, οἱ αὐτοκτονίες, ἡ ἀνασφάλεια καί ἡ ἐπίμονη ἀναζήτηση κάποιου σταθεροῦ στηρίγματος.

Μετά ἀπό αὐτές τίς διαπιστώσεις καί ἐπειδή αὐτή ἡ ἰδιόρυθμη κατάσταση συνεχίζεται, καί ἐπειδή λόγω τῆς ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ τά πράγματα θά βαίνουν πρός τό χειρότερο, εἶναι καιρός νά ἀνανήψουμε πνευματικά, νά πλησιάσουμε τό Φῶς καί τήν Ἀλήθεια καί τήν Ζωή, πού εἶναι ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός μας. Μή μᾶς κοροϊδεύουν, μήν πλανόμαστε. Δέν ὑπάρχει πουθενά ἀλλοῦ ἀσφάλεια καί εἰρήνη. Ἄν θέλουμε νά ἀπομακρύνουμε ὅλες αὐτές τίς ἀνασφάλειες καί τίς φοβίες, ὁ μόνος τρόπος εἶναι νά πλησιάσουμε τόν ἀληθινό Θεό, τόν πραγματικό Δημιουργό καί προνοητή μας. Νά ζοῦμε σύμφωνα μέ τό θέλημά Του.

Ὅμως, στόν κατά Θεόν τρόπο ζωῆς δέν ἀρκοῦν τά ἡμίμετρα, δέν ἀρκοῦν οἱ τυπικότητες, οὔτε οἱ ὑποκριτικές παραστάσεις μας. Δέν ἀρκεῖ ἡ ἡμιμάθεια τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ οὔτε ἡ ἐπιλεκτική ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀρκεῖ ἡ

τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ κατά τρόπο νομικό. Δηλαδή ὡς νόμοι, ὡς διαταγές, ὡς ἐντολές.

Αὐτό τό ὁποῖο θά μᾶς βοηθήσει νά ξεπεράσουμε ὁποιαδήποτε δύσκολη κατάσταση εἶναι ἡ σέ βάθος καί πλάτος ὁλοκληρωτική ἀλλαγή μας. Εἶναι, αὐτό πού συνεχῶς κηρύττει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ! Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ εἰλικρινής προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά ἀγαπήσει τόν Θεό καί νά ζήσει αὐθόρμητα καί ἀβίαστα ὅπως Ἐκεῖνος τό ἐπιθυμεῖ. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ ἔνθεη ζωή χωρίς ἐξαναγκασμό καί βία καί συνταγές ἀλλά ὡς ἀπόρροια τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης τοῦ Ἁγίου Θεοῦ.

Ὁ Θεός μᾶς περιμένει νά μετανοήσουμε εἰλικρινά καί ὁλοκληρωτικά. Νά μετανοήσουμε ἀποφασιστικά καί χωρίς ἐπιστροφές στήν ἁμαρτία, χωρίς ἐκπτώσεις, καί πρό παντός καθαρά, χωρίς ἀναμίξεις μέ κοσμικά στοιχεῖα.

Νά μή μετανοοῦμε κατά καιρούς καί περιστάσεις καί ἀνάγκες, μέ ἁπλά λόγια, μόνο ὅταν ἔχουμε ζόρι, ἀλλά νά ἀποκτήσουμε πνεῦμα μετανοίας, τό ὁποῖο θά πρέπει νά τό ἐγκολπωθοῦμε καί μέ τό ὁποῖο θά βαδίζουμε σταθερά τήν ὀρθή ὁδό τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τρόποι ζωῆς μετανοίας εἶναι λαθεμένοι, γι’ αὐτό καί εἶναι βαρεῖς καί δύσκολοι, κουραστικοί καί ἀναποτελεσματικοί. Γι’ αὐτό καί οἱ ἄνθρωποι κουράζονται ἤ ἀπογοητεύονται, καί κάποια στιγμή ἀπελπίζονται καί σταματοῦν τήν πνευματική ζωή. Ἐπειδή δέν ζοῦν σωστά τήν ζωή τῆς μετάνοιας. Ἡ ζωή τῆς μετανοίας θέλει ἀκρίβεια, θέλει συνέπεια, θέλει φιλότιμο. Θέλει τόν ὅλο ἄνθρωπο καί ὄχι ἕνα μέρος του.

Ὁ πιστός ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποκτήσει τό πνεῦμα τῆς μετανοίας δέν κουράζεται νά ζεῖ τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, δέν παραιτεῖται ἀπό τήν ἀσκητικότητα τοῦ Εὐαγγελίου, δέν ἀφήνει τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ, δέν ἀπελπίζεται. Καθ’ ὅλη αὐτή τήν πνευματική του πορεία ἔχει συνοδοιπόρο τόν ἐσταυρωμένο γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους Κύριο Ἰησοῦ Χριστό! Ἔχει πλῆθος συνοδοιπόρων, ὅλους τούς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ. Ἔχει γνήσια πρότυπα μετανοίας καί βοηθούς πραγματικά ἰσχυρούς!

Ὁ πιστός δέν φοβᾶται, δέν δειλιάζει, ἀγωνίζεται, προχωράει. Δέν πτοεῖται ἀπό τά κοσμικά στοιχεῖα, ἀπό τίς ποικίλες κοσμικές ἐπιθέσεις, ἀπό τίς ἀρρώστιες, τίς φτώχειες, τίς πείνες, τούς θανάτους. Ὁ πιστός ἐρευνᾶ τά αἴτια, αὐτῶν τῶν δεινῶν καταστάσεων. Καί τά αἴτια εἶναι πάντοτε πνευματικά. Ἄν διορθώσει τά αἴτια, διορθώνονται καί τά δεινά ἀποτελέσματα. Κοιτάζει πίσω του γιά νά ἰδεῖ τά λάθη του, τά ἐπισημαίνει, τά διορθώνει καί προχωράει μπροστά. Ὁ δρόμος του εἶναι ἀνοιχτός, εἶναι πολυπατημένος, τόν βάδισαν πάμπολλοι πρίν ἀπό αὐτόν. Εἶναι ὅλο αὐτό τό πλῆθος, πού ἔβλεπε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής στήν Ἀποκάλυψη, τό ὁποῖο δέν μποροῦσε κανείς νά μετρήσει.

Εἶναι καιρός, ἀγαπητοί μου, νά διακρίνουμε τά λάθη μας, τίς ἁμαρτίες μας, τά πάθη μας, τήν ἀπιστία μας, τήν χλιαρότητά μας, τήν δειλία μας καί νά βάλουμε ἀρχή μετανοίας.

Μέσα στήν Ἁγία Γραφή εἶναι πολλά τά γεγονότα τῆς ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων ἀπό τόν Θεό καί τῶν φρικτῶν καταστάσεων πού ἐπηκολούθησαν. Καταστράφηκαν ἄνθρωποι, ἔσβησαν οἰκογένειες, διαλύθηκαν χωριά, πόλεις, κράτη. Ἐξαφανίσθηκαν λαοί ἀπό προσώπου γῆς! Ἐνῶ ἀντιθέτως εἶναι πάμπολλα τά γεγονότα τῆς μετάνοιας ἀνθρώπων καί λαῶν μέ ἐμφανῆ τά ἀγαθά ἀποτελέσματα. Ἁγίασαν ἄνθρωποι, ἀπομακρύνθηκαν δυστυχίες, διασώθηκαν πόλεις, μεγαλούργησαν λαοί. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ πιό συμπαθής ἀνθρώπινη πράξη στόν Θεό. Εἶναι τό ἀρχικό κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τό ἔντονο κήρυγμα ὅλων τῶν προφητῶν. Εἶναι ἡ συνεχής φωνή τῆς Ἐκκλησίας. Θά εἶναι τό ἀφυπνηστικό κήρυγμα τῶν δύο προφητῶν στά χρόνια τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ μετάνοια ἐκμηδενίζει ὅλα τά μηχανήματα τοῦ διαβόλου. Ἡ μετάνοια θά γεμίσει τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!!!

Ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός, ὡς Δημιουργός μας, μᾶς ἔδωσε ἕνα κανόνα ζωῆς, τόν ὁποῖο ἄν τηροῦμε, θά ἐπιτύχουμε τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο μᾶς ἔπλασε. Θά μπορέσουμε, δηλαδή, νά φθάσουμε στό «καθ’ «ὁμοίωσιν Θεοῦ», νά γίνουμε θεοί κατά χάριν! Ἐπειδή ἔτσι τό θέλει ὁ Θεός! Ἐμεῖς, ὅμως, μέ τήν ἀπροσεξία μας καί κυρίως μέ τό αὐτονομιστικό πνεῦμα, συνεχῶς ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τόν Θεό, πράττουμε τά ἀντίθετα ἀπό τό θέλημά του, ὑπακούοντας στόν ἀποστάτη καί ἐχθρό τοῦ Θεοῦ, τόν Διάβολο, καί τά ἀποτελέσματα εἶναι ὀδυνηρά. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, καθημερινά τό διαπιστώνει αὐτό. Καί γι’ αὐτό μετανοεῖ.

Ἐπειδή ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι νά μετανοοῦμε, θά ἤθελα ἐπιγραμματικά καί συνοπτικά νά δοῦμε μερικές ἀπό τίς πιό σοβαρές ἁμαρτωλές καταστάσεις καί συμπεριφορές μας, τίς ὁποῖες θά πρέπει πολύ νά προσέξουμε: Ἡ πρώτη καί βασική εἶναι ἡ ἀπιστία στόν Θεό καί στή συνέχεια ἡ ἀπιστία στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καί ἡ καταφυγή στίς ἀπάτες καί τά τεχνάσματα τοῦ διαβόλου. Ἀκολουθοῦν ἡ πλεονεξία,

ἡ ἀδικία, τό ψέμα, ἡ κλοπή, οἱ σπατάλες, ἡ ἀσωτία, ἡ κατά φύση καί παρά φύση σαρκικότητα, ἡ μοιχεία, οἱ φόνοι, οἱ ἐκτρώσεις, τά σκάνδαλα, ἡ γύμνωση, ἡ ἔλλειψη σεμνότητας, ἡ ποικίλη προκλητικότητα, ἡ ἐλάττωση τῆς προσευχῆς, ἡ ἄγνοια τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀδιαφορία γιά τήν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ. (Μπορεῖτε νά ἀνατρέξετε στίς ἑξῆς περικοπές μέσα στήν Καινή Διαθήκη (Ρωμ. Α΄ 26-32, Α΄ Κορ. Στ΄ 12-20, Γαλ. Ε΄ 19-26, Κολ. Γ΄ 5-10, Β΄ Τιμ. Γ΄ 1-5) καί σέ πολλά ἄλλα σημεῖα.)

Ἡ ἀσύστολη ἁμαρτωλή πνευματική κατάσταση τῆς σύγχρονης Ἑλλαδικῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ φοβερή πρόκληση καί ἀναίδεια καί ἀσέβεια πρός τό Πανάγιο πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Συγχρόνως ἀποτελεῖ καί ἐγκληματική ὑποτίμηση καί προσβολή τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας. Ὁ ὑπερούσιος καί Παντοδύναμος Θεός δέν παθαίνει ἀπολύτως τίποτα. Αὐτός πού πάσχει καί ὑφίσταται ὅλα τά φρικτά καί ζημιογόνα ἐπακόλουθα εἶναι ὁ ταλαίπωρος ἀποστατημένος ἀπό τόν Θεό ἄνθρωπος.

Ἀπομακρυνόμενος ἀπό τόν Θεό ὁ ἄνθρωπος, τό μόνο πού καταφέρει εἶναι νά ἀπομακρύνεται ἀπό τήν προστασία τοῦ Θεοῦ, καί ἔτσι μόνος καί ἀδύναμος νά γίνεται εὔκολο θύμα τοῦ ἀπ’ ἀρχῆς μισανθρώπου διαβόλου. Δέν εἶναι ὁ Πανάγαθος Θεός πού ἐπιφέρει τά κακά ἀλλά ὁ διάβολος πού φθονεῖ καί θέλει νά πονέσει καί καταστρέψει τόν ἄνθρωπο. Ἡ τεχνική του εἶναι νά ἀπομακρύνει καί ἀπομονώσει τόν ἄνθρωπο, καί στή συνέχεια νά τόν καταστρέψει βασανιστικά. Καί αὐτό τό καταφέρει μέ τό νά ὑποβάλλει στόν ἄνθρωπο νά διαπράξει τήν ἁμαρτία, νά πράττει ἀντίθετα ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἄν θά θέλαμε νά γλυτώσουμε ἀπό τήν κακία καί τό μίσος τοῦ διαβόλου, καί ἐμεῖς καί ἡ κοινωνία στήν ὁποία ζοῦμε, ὁ μόνος τρόπος καί ἡ μόνη λύση εἶναι νά μετανοοῦμε διαρκῶς, γνωρίζοντας καί πράττοντας τό ἅγιο καί σωτήριο θέλημα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ περίοδος τῆς «πανδημίας» τοῦ κορωνοϊοῦ μᾶς φανέρωσε τήν πνευματική ἀνεπάρκειά μας, τήν γύμνια μας, τήν φτώχεια μας. Ὁ Θεός ἐπιτρέπει τέτοιες καταστάσεις, γιά νά ταπεινωνόμαστε, νά βλέπουμε ποιοί εἴμαστε καί ποιοί πρέπει νά γίνουμε.

Ἔρχονται πιό δύσκολες καταστάσεις, ἕνεκα τῆς ἀμετανοησίας μας. Ἐμεῖς, δυστυχῶς, συνεχίζουμε νά ἁμαρτάνουμε. Ὁ Θεός, εὐτυχῶς, μακροθυμεῖ, δίνοντάς μας χρόνο καί εὐκαιρίες γιά νά μετανοοῦμε καί νά ἐνδυναμωνόμαστε. Μήν τό θεωροῦμε ἀδυναμία Του. Μή δείχνουμε ἀμέλεια. Μή δείχνουμε ἀδιαφορία.

Ἄς δείξουμε προθυμία καί ἐνδιαφέρον γιά μετάνοια. Ἔτσι, μποροῦμε νά σώσουμε καί τόν ἑαυτό μας καί ὁλόκληρη τήν κοινωνία.

Μέ πόνο πολύ καί ἐλπίδα γιά ἄμεση καί εἰλικρινή μετάνοια,

ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου